

— Вижте, вижте, вижте, какъ се е засмѣла! Отъ сега се сбждна това, що предрече баба Цоцолана!

Малкото слугинче рекло дяволито:

— Не може ли тогасъ да ѝ сложи попѣтъ името Засмѣна?

— Тѣкмо това дума баба ти Йордана! — рекла баба Тинка. — Едно внуче има. И то ще си носи бабиното име. Ще се казва Дана. Засмѣна ще кръстятъ Савиното дете.

— И тѣ ще ми бждатъ засмѣни и дветѣ. Добре запомнете! — добавила мждро баба Цоцолана.

На другата сутринъ следъ черковенъ отпущъ, взели да кръщаватъ Засмѣна и мене. Свещеникѣтъ рекълъ:

— Най-напредъ ще кръстимъ Савиното дете, че е по-голѣмо. Кръстниче, вземи го!

А презъ това време баба Цоцолана държала и дветѣ. Безъ да забележи, понеже еднакви били пеленитѣ, намѣсто Засмѣна, тя подала мене.

И когато почва светото кръщене, моя баба Дана грѣшката съзрѣла.

— Чакай, отче! — виква. —

Грѣшка тука има! Не казвай Засмѣна! Тазъ е Дана, Дана! На моето име!

— Нищо, бабо, нищо! — отговорилъ попѣтъ, — засмѣна ще бжде и вашата Дана.

И това що рекълъ дѣдо попѣ тогава, сбжднало се, казва, моя баба Дана, та затуй съмъ била толкова засмѣна!

Патилана Дана

